

Arrest

nr. 132 110 van 27 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 januari 2012 trad verzoekster in Turkije in het huwelijk met M.T., een man met de Belgische nationaliteit.

1.2. Verzoekster diende op 19 december 2013 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 juni 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 26 juni 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.12.2013 werd ingediend door:

*Naam: [T.]
Voornaam: [K.]
Nationaliteit: Turkije
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.’

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- uittreksels Kruispuntbank van Ondernemingen dd. 15.11.2012 waaruit blijkt dat hij een zelfstandige activiteit uitoefent; loonfiches voor de periode januari-december 2013

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon heden beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers, er werden loonfiches voorgelegd uit de zelfstandige beroepsactiviteit van de referentiepersoon. Aangezien bij het maandelijks betaalde bedrag van €1550 nog geen rekening werd gehouden met de inhoudingen die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.’

Het K.B. van 26 augustus 2010 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot wijziging van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt dat de referentiepersoon het bewijs dient te leveren dat zij over voldoende huisvesting beschikt om betrokkene op te vangen.

Om te bewijzen dat de referentiepersoon in België over voldoende huisvesting beschikt dient zij het bewijs over te maken van het geregistreerde huurcontract van de woning die zij huurt als hoofdverblijfplaats, eventueel aangevuld met een gedetailleerde staat van het gehuurde goed, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar zij woont. Het voorleggen van deze documenten creëert een onweerlegbaar vermoeden dat voldaan is aan de vereiste om over voldoende huisvesting te beschikken.

Ter staving van de behoorlijke huisvesting legt de referentiepersoon twee eigendomsakten voor [...]. De referentiepersoon legt echter geen geregistreerd huurcontract of eigendomsakte voor dewelke overeenstemt met het echtelijk adres [...]. Bijgevolg heeft de referentiepersoon op onvoldoende wijze aangetoond over een behoorlijke huisvesting te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie gezien uit de voorgelegde bewijzen niet afdoende blijkt dat de heer M.T. [...] over toereikende bestaansmiddelen beschikt en gezien geen geregistreerd huurcontract tot bewijs van voldoende huisvesting werd voorgelegd.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

a)

De beslissing d.d. 18.06.2014 stelt:

'Uit de voorgelegde bewijzen blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon heden beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers, er werden loonfiches voorgelegd uit de zelfstandige beroepsactiviteit van de referentiepersoon. Aangezien bij het maandelijks betaalde bedrag van €1550 nog geen rekening werd gehouden met de inhoudingen die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.'

Wanneer verzoekster en haar echtgenoot zich bij de gemeente aanboden tot het formuleren van de aanvraag gezinshereniging, hadden zij een hele map met bewijsstukken bij zich. Alle vereiste documenten waren aanwezig in deze map.

De verantwoordelijke van dienst vreemdelingenzaken van de gemeente Aalst heeft zelf uit deze map de documenten geselecteerd welke hij nodig achtte. De overige documenten heeft hij opnieuw meegegeven aan verzoekster en haar echtgenoot.

Hij meende dat de loonfiches voldoende waren tot bewijs van stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

Zoals het behoort te zijn, had verzoekster vertrouwen in deze dossierbeheerder. Hij is immers gespecialiseerd in deze materie en hoort correcte informatie te verschaffen.

Verzoekster is ter goeder trouw en ging er bijgevolg van uit dat alle nodige documenten bij de aanvraag gevoegd waren.

Thans wordt zij geconfronteerd met de beslissing d.d. 18 juni jl. waarin gemeld wordt dat de loonfiches niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs gezien hieruit de afhoudingen niet blijken.

Verzoekster had echter bij de aanvraag wél documenten bij zich waaruit de afhoudingen bleken. Zij was zelfs in het bezit van de aanslagbiljetten van de personenbelastingen van haar echtgenoot van de laatste jaren. Een correcter beeld kon niet weergegeven worden...

De dossierbeheerder vond het echter niet nodig deze documenten te gebruiken.

Zeer betreuenswaardig...

Ten bewijze dat verzoekster over alle vereiste documenten beschikt, voegt zij als voorbeeld onder stuk 3 het meest recente aanslagbiljet van de personenbelasting van de heer M.T. [...] toe.

Er wordt aldus wél voldaan aan de vereiste voorwaarde inzake de stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

b)

De beslissing d.d. 18.06.2014 stelt:

'Om te bewijzen dat de referentiepersoon voer voldoende huisvesting beschikt dient zij het bewijs over te maken van het geregistreerde huurcontract van de woning, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar zij woont. Het voorleggen van deze documenten creëert een onweerlegbaar vermoeden dat voldaan is aan de vereiste om over voldoende huisvesting te beschikken.

Ter staving van de behoorlijke huisvesting legt de referentiepersoon twee eigendomsakten voor [...]. De referentiepersoon legt echter geen geregistreerd huurcontract of eigendomsakte voor dewelke overeenstemt met het echtelijk adres [...]. Bijgevolg heeft de referentiepersoon op onvoldoende wijze aangetoond over een behoorlijke huisvesting te beschikken.'

Verzoekster heeft bij haar aanvraag wél een geregistreerd huurcontract voorgelegd (stuk 4).

Zij woont samen met haar echtgenoot de heer M.T. [...] in een woning gelegen te [...]. De huurovereenkomst werd op 14 juli 2012 te Aalst opgemaakt en werd op 3 september 2012 te Aalst geregistreerd.

Aan de voorwaarde van voldoende huisvesting is aldus wél voldaan.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het niet voldoen aan de voorwaarden om haar beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd, te meer daar uit voorgaande blijkt dat wél voldaan wordt aan de voorwaarden.

Vooreerst heeft de dossierbeheerder van de gemeente Aalst niet met de vereiste zorgvuldigheid de correcte documenten geselecteerd. Verzoekster had alle nodige documenten bij zich, doch de dossierbeheerder vond deze te omvangrijk en heeft zelf een selectie uitgevoerd, klaarblijkelijk een zeer onzorgvuldige selectie.

Vervolgens heeft de Minister de stempel van registratie op het huurcontract niet opgemerkt."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat zij voldeed aan de voorwaarden om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten – waarbij gedetailleerd wordt toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte stavingsstukken niet kunnen worden weerhouden, zodat zij niet kan stellen dat zij de redenen niet kent die aan de basis liggen van deze beslissing en dat de motivering niet evenredig is met het belang van deze beslissing – en dat verzoekster het bevel wordt gegeven om het land te verlaten omdat zij niet aantoonde dat zij aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekster toe om met volledige kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoekster dat verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft gemotiveerd dat de door haar aangebrachte stukken met betrekking tot de inkomsten van haar echtgenoot niet volstaan

als bewijs dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, aangezien uit deze stukken niet kan worden afgeleid wat het inkomen van haar echtgenoot is na aftrek van bepaalde inhoudingen. Verzoekster stelt deze vaststelling op zich niet ter discussie en betoogt slechts dat zij ook beschikte over stukken waaruit de netto-inkomsten van haar echtgenoot zonder probleem kunnen worden afgeleid, maar dat een ambtenaar bij de stad Aalst haar meedeelde dat de andere stukken die zij neerlegde volstonden om haar verblijfsrechtelijke aanspraken te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat geen bewijs voorligt waaruit kan worden afgeleid dat haar beweringen als zou zij alle vereiste overtuigingsstukken betreffende de netto-inkomsten van haar echtgenoot hebben aangeboden bij de administratieve diensten van de stad Aalst correct is. Er moet daarenboven op worden gewezen dat het verzoekster is die de gegrondheid van haar verblijfsrechtelijke aanspraken dient aan te tonen en dat zij zelf dient in te staan voor een correcte selectie van de nuttige overtuigingsstukken. Verweerder kon slechts rekening houden met de stukken die hem ter kennis werden gebracht. Uit het feit dat verzoekster, nadat verweerder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden had genomen, aangeeft dat zij nog over andere overtuigingsstukken beschikt kan enkel worden geconcludeerd dat zij zelf haar aanvraag niet deugdelijk onderbouwde en niet dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel schond bij het nemen van deze beslissing.

Verzoekster licht daarnaast toe dat zij wel degelijk een geregistreerd huurcontract heeft voorgelegd, terwijl verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft aangegeven dat zij dit niet deed, zodat hieruit kan worden afgeleid dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel miskende. De Raad dient in dit verband op te merken dat uit de hem voorgelegde stukken geenszins blijkt dat verzoekster een geregistreerd huurcontract met betrekking tot de echtelijke woning bij haar aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie voegde en dat haar bewering dat verweerder enig door haar aangebracht huurcontract niet grondig onderzocht enige grond heeft.

Verzoeksters uiteenzetting laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel schond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 juncto artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“Verzoekster woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van haar belangen’ gevestigd, in die zin dat haar privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

De echtgenoot van verzoekster woont in ons land. Zij heeft hier Belgische vrienden. Kortom, haar hele leven speelt zich in België af.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoekster op eerbiediging van haar privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoekster de aanvraag zou indienen in haar land van herkomst, zou zij gedurende enkele jaren gescheiden worden van haar sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een ‘tijdelijke verwijdering van het grondgebied’, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.

Bovendien is het onmenselijk voor verzoekster om haar echtgenoot hier in België achter te laten.”

2.2.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet er worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. In dit verband moet worden opgemerkt dat ook verzoeksters echtgenoot van Turkse origine is, meermaals naar Turkije reisde, dat hij in dat land verwanten heeft en dat verzoekster en haar

echtgenoot ervoor opteerden om in Turkije in het huwelijk te treden, zodat niet kan worden ontkend dat beide echtelieden hechte banden hebben met dit land. Er moet ook worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont verder evenmin in concreto aan dat enig aspect van haar privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissingen in het gedrang wordt gebracht. Zij beperkt zich namelijk tot een vage verwijzing naar de aanwezigheid van vrienden in België en zij kan niet voorhouden dat haar hele leven zich afspeelt in een land waar zij pas is gearriveerd. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Het artikel 12 van het EVRM – dat verzoekster ook geschonden acht – luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen”.

Allereerst moet worden gesteld dat verzoekster reeds gehuwd is, zodat haar recht om te huwen door de bestreden beslissingen niet in het gedrang kan komen.

De bestreden beslissingen verhinderen ook niet dat verzoekster een gezin sticht. Bij de bespreking van het vorig onderdeel van het middel werd namelijk al vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekster om een gezin te stichten noodzakelijkerwijs in België dient te verblijven. Bovendien vormen de bestreden beslissingen geen belemmering voor verzoekster om een nieuwe beter onderbouwde aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in te dienen of om verweerder te verzoeken haar op een andere juridische grondslag tot een verblijf in het Rijk toe te laten of te machtigen.

Een schending van artikel 12 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK